

Dosarul nr. 1-591/2026
Nr. PIGD 1-26083791-09-1-02072026

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

07 august 2026

mun.

Bălţi

Judecătoria Bălţi, sediul Central

în componenţă:

Preşedintele şedinţei, judecătorul

Dumitru

DAREA

Grefierul

Roxana

CAPBĂTUT

cu participarea:

Procurorului

Vlad TODERICA

Apărătorului inculpatului

Natalia

DRAGAN

Inculpatului

Manza

Andrei

Vladimir

examinând în şedinţa de judecată publică, în limba română, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală şi art. 80¹ din Codul penal, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuire a lui:

Manza Andrei *****, născut la *****, IDNP *****, cetăţean al Republicii Moldova, originar şi domiciliat în satul *****, cu studii medii, căsătorit, având la întreţinere trei copii minori, fără antecedente penale,

în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

Procedura de citare legală, executată.

Date cu referire la examinarea cauzei în prima instanţă: 02.07.2026 – 07.08.2026.

Cu referire la materialele cauzei penale şi la probele administrate, instanţa de judecată,

c o n s t a t ă:

I. Fapta prejudiciabilă constatată.

Manza Andrei Vladimir, la data de 08 ianuarie 2025, aflându-se pe teritoriul Staţiei de Alimentare cu Combustibil „Lukoil”, amplasată în municipiul Bălţi, str. Nicolae Iorga nr. 4, unde se afla cu microbuzul de model „Mercedes-Benz Sprinter”, cu numărul de înmatriculare GFD 312, după o înţelegere prealabilă cu *****, angajat al Direcţiei control transport rutier din cadrul Autorităţii Administrative „Agenţia Naţională Transport Auto”, persoană publică în sensul art. 123 alin. (2) din Codul penal, responsabilă de efectuarea controalelor în domeniul transportului rutier, cunoscând caracterul necuvenit al remuneraţiei şi urmărind influenţarea conduitei de serviciu a persoanei publice, i-a promis, i-a oferit şi i-a dat, prin intermediul lui Bodyan Andrian, mijloace băneşti în sumă de 100 euro. Remuneraţia ilicită a fost transmisă pentru ca ***** şi

ceilalți inspectori ai Agenției Naționale Transport Auto, în exercițiul atribuțiilor lor de serviciu, să nu-i creeze lui Manza Andrei Vladimir impedimente în activitatea sa de transportare a mărfurilor și pasagerilor, adică să nu îndeplinească în mod legal sau să îndeplinească contrar funcției acțiunile de control ce țineau de competența lor.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Manza Andrei Vladimir au fost încadrate conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal – coruperea activă, adică „promisiunea, oferirea și darea, prin mijlocitor, unei persoane publice de bunuri sub formă de bani ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini ori pentru a îndeplini contrar funcției sale acțiuni în exercitarea atribuțiilor de serviciu”.

II. Privind procedura.

În cadrul ședinței de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Manza Andrei Vladimir a înaintat o cerere olografă, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală și art. 80¹ din Codul penal, indicând că recunoaște în totalitate faptele descrise în rechizitoriu, recunoaște vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, nu solicită administrarea altor probe și regretă cele comise, cererea fiind contrasemnată și de apărătorul inculpatului.

Apărătorul Natalia Dragan, care acționează în interesele inculpatului Manza Andrei Vladimir, în ședința de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, cu examinarea cauzei în procedura simplificată. Acuzatorul de stat Vlad Toderica nu a obiectat în privința admiterii cererii, invocând dreptul inculpatului de a solicita examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de judecată, remarcând faptul că semnătura inculpatului Manza Andrei Vladimir din cererea întocmită este autentică și că cererea a fost susținută de acesta personal în ședința de judecată, iar conținutul ei cuprinde o manifestare de voință suficient de clară, prin care inculpatul recunoaște integral faptele incriminate, solicită ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și nu pretinde administrarea unor probe noi, reiterând aceste împrejurări și în ședință, a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatului privind judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ din Codul de procedură penală și a procedat la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Aplicarea procedurii simplificate presupune o renunțare limitată la administrarea probelor potrivit procedurii generale, nu și o renunțare la prezumția de nevinovăție, la asistență juridică sau la obligația instanței de a verifica dacă acuzația este susținută de probe. Potrivit standardelor formulate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele Hermi împotriva Italiei și Natsvlishvili și Togonidze împotriva Georgiei, renunțarea la o garanție procesuală trebuie să fie neechivocă, voluntară, făcută în cunoștință de cauză și însoțită de garanții proporționale importanței dreptului. În speță, cererea a fost formulată personal, în prezența apărătorului, consecințele au fost explicate, iar inculpatul a confirmat că înțelege procedura și nu a fost supus unor presiuni.

III. Declarațiile inculpatului în ședința de judecată.

Inculpatul Manza Andrei Vladimir, în ședința de judecată, printr-o expunere factologică ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea art. 108 din Codul de procedură penală, a relatat că la 08 ianuarie 2025 s-a întâlnit la stația PECO „Lukoil” din municipiul Bălți cu Bodyan Andrian, pe care îl cunoștea drept persoană apropiată lui Cojocari Edgar. I-a dat lui Bodyan Andrian suma de 100 euro pentru ca aceasta să fie

transmisă lui Cojocari Edgar, angajat al Agenției Naționale Transport Auto. Banii erau destinați pentru ca, în cadrul controalelor, lui să nu-i fie create impedimente în activitatea de transport. Inculpatul a declarat că este vinovat, că nu trebuia să transmită acești bani, a solicitat o pedeapsă sub formă de amendă pe care să o poată achita și a exprimat regret pentru cele comise.

IV. Cu privire la mijloacele de probă acumulate la faza de urmărire penală și administrate în instanța de judecată:

Instanța statuează că, deși inculpatul Manza Andrei Vladimir își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente, concludente și utile cu privire la caracterul infracțional al faptei și la vinovăția acestuia, după cum rezultă din următoarele mijloace de probă, acceptate de inculpat și cercetate în ședința de judecată:

Declarațiile martorului *****, care a relatat că a activat în calitate de inspector superior în cadrul Agenției Naționale Transport Auto și că, la începutul anului 2025, un transportator pe nume Andrei, pentru a nu-i fi create probleme în activitatea de transportare a pasagerilor sau mărfurilor pe rute internaționale, i-a transmis prin intermediul lui Bodyan Andrian suma de 100 euro. Banii au fost transmiși pe teritoriul Stației de Alimentare cu Combustibil „Lukoil” de pe str. Nicolae Iorga din municipiul Bălți. Martorul a indicat că Bodyan Andrian nu cunoștea scopul exact pentru care i-au fost remiși banii și că, pentru primirea acestei remunerații, Cojocari Edgar a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Edineț din 02 aprilie 2026, recunoscându-și vinovăția. (f.d. 105-107);

Copia procesului-verbal din 03 februarie 2025 privind efectuarea măsurii speciale de investigații – interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice purtate de ** de la numărul de telefon indicat în act***, cu anexele aferente, relevante fiind discuțiile telefonice din 08 ianuarie 2025 dintre ***** și Bodyan Andrian. Conținutul comunicărilor confirmă coordonarea întâlnirii și remiterea mijloacelor bănești. (f.d. 64-74);

Procesul-verbal din 17 ianuarie 2025 de ridicare, prin care au fost ridicate înregistrările video efectuate la 08 ianuarie 2025, în intervalul orelor 15:30-16:00, cu camerele de supraveghere ale stației PECO „Lukoil”, amplasată în municipiul Bălți, str. Nicolae Iorga nr. 4. (f.d. 89);

Procesul-verbal din 24 ianuarie 2025 de examinare și transcriere a informației de pe suport electronic, cu anexele aferente, prin care au fost examinate înregistrările video efectuate la 08 ianuarie 2025, în intervalul orelor 15:30-16:00, de camerele de supraveghere ale stației PECO „Lukoil”, înregistrări care confirmă prezența și deplasările persoanelor implicate la locul și în perioada descrise de acuzare. (f.d. 90-94);

Informația privind traversarea frontierei de stat de către Manza Andrei Vladimir, potrivit căreia acesta, la 08 ianuarie 2025, ora 17:45, a traversat frontiera Republicii Moldova în direcția ieșire, în calitate de conducător al mijlocului de transport de model „Mercedes Sprinter”, cu numărul de înmatriculare GFD 312. Această informație confirmă datele de identificare ale mijlocului de transport și cronologia faptelor. (f.d. 112);

Copia autenticată a sentinței de condamnare a lui *****, pronunțată de Judecătoria Edineț, sediul Central, în cauza penală nr. 1-301/2025, prin care acesta a fost recunoscut vinovat inclusiv pentru primirea, la 08 ianuarie 2025, a mijloacelor bănești ce nu i se cuveneau, transmise de Manza Andrei Vladimir. Instanța valorifică această hotărâre doar ca înscris coroborativ privind situația persoanei publice și primirea remunerației, fără a-i atribui efect de autoritate asupra vinovăției inculpatului judecat în prezenta cauză. (f.d. 139-171);

Corpuri delictive și mijloace materiale de probă:

Un purtător optic de informație de tip CD-R cu inscripția „comunicări telefonice nr. 1924/25”, aflat într-un plic sigilat prin lipirea unei file de hârtie de culoare albă, ce conține impresiunea ștampilei „pentru pachete” a DGT Nord a Centrului Național Anticorupție, a fost recunoscut și anexat la materialele cauzei ca mijloc material de probă.

V. Aprecierea instanței de judecată:

În conformitate cu art. 8 din Codul de procedură penală, precum și cu art. 21 din Constituția Republicii Moldova, orice persoană beneficiază de prezumția de nevinovăție, iar deschiderea unei proceduri judiciare penale nu este posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă a acesteia, inculpatul are statutul de persoană nevinovată. Prin pronunțarea și rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată, iar soluția instanței trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție; orice îndoială rezonabilă care nu poate fi înlăturată prin probe se interpretează în favoarea inculpatului.

Conform prevederilor art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Potrivit prevederilor art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii, trebuie să fie legală, întemeiată și motivată, iar instanța își întemeiază soluția numai pe probele cercetate în ședința de judecată.

Subsecvent se remarcă faptul că, potrivit art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai dacă, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul probelor cercetate de instanță și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Ea trebuie să se bazeze pe probe exacte, după verificarea tuturor versiunilor relevante, lichidarea divergențelor și aprecierea corespunzătoare a acestora. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului. Astfel, prin prisma art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, sentința trebuie să fie legală, întemeiată și motivată, bazându-se pe principiile generale ale înfăptuirii justiției.

Mai mult ca atât, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe simple presupuneri. Probele trebuie să fie suficient de precise și concordante, versiunile relevante trebuie verificate, iar contradicțiile esențiale trebuie înlăturate sau explicate. Îndoielile rezonabile care persistă după examinarea întregului material probator nu pot fi interpretate în defavoarea inculpatului.

Instanța de judecată constată că, în privința inculpatului Manza Andrei Vladimir, urmărirea penală a fost pornită și desfășurată cu respectarea garanțiilor procesuale relevante. Prin prisma art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inculpatului i-au fost aduse la cunoștință natura și cauza acuzației, probele pe care aceasta se întemeiază, precum și calificarea juridică dată faptelor, într-o manieră detaliată prin ordonanța de punere sub învinuire și prin rechizitoriu.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit art. 6 din Convenție, dreptul la un proces echitabil include obligația ca hotărârea pronunțată să fie motivată. În cauzele Hiro Balani împotriva Spaniei, Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, Ruiz Torija împotriva Spaniei și Boldea împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art. 6 § 1 obligă instanțele să-și motiveze hotărârile, amploarea obligației variind în funcție de natura hotărârii, de argumentele formulate și de particularitățile procedurii.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea are și funcția de a demonstra părților că au fost ascultate, iar art. 6 implică obligația examinării efective a mijloacelor, argumentelor și ofertelor de probă relevante ale părților, fără a impune un răspuns separat la fiecare argument secundar. În acest sens sunt relevante cauzele *Tatishvili împotriva Rusiei*, *Perez împotriva Franței* și *Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos*.

În acest context, prin prisma art. 100 alin. (4) din Codul de procedură penală, probele administrate în cauză au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate atât fiecare probă separat, cât și coroborarea acesteia cu celelalte mijloace de probă, necesitatea administrării unor probe suplimentare și sursa de proveniență a informațiilor.

La caz, instanța reține că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși art. 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli autonome privind admisibilitatea probelor, materie reglementată în primul rând de dreptul național. Atunci când verifică o pretinsă încălcare în administrarea probelor, Curtea examinează dacă neregularitatea invocată a afectat caracterul echitabil al procedurii privite în ansamblu.

Pe plan național, art. 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor este decisă de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, din oficiu ori la cererea părților, cu asigurarea accesului efectiv al părților la cercetarea probei.

Instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut acces la toate probele enunțate în rechizitoriu, a avut posibilitatea să le conteste în conformitate cu art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală și a adoptat o poziție procesuală clară, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, după ce inculpatul a declarat că le cunoaște și nu are obiecții.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate la urmărirea penală, se constată că acestea sunt pertinente, concludente și utile, se coroborează și se completează reciproc, fără a exista contradicții esențiale între declarații, înregistrări, comunicările interceptate și înregistrările video, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

În ceea ce privește hotărârea pronunțată anterior în cauza lui *****, instanța ține seama de standardul art. 6 § 2 din Convenție, astfel cum a fost dezvoltat în cauzele *Karaman împotriva Germaniei* și *Gorše împotriva Sloveniei*. În procedurile separate privind participanți la aceleași evenimente, referirile la o persoană încă nejudecată trebuie limitate la ceea ce este strict necesar, iar vinovăția sa nu poate fi considerată prestabilită prin hotărârea dată în privința altui participant. Din acest motiv, concluzia privind vinovăția lui Manza Andrei Vladimir este întemeiată exclusiv pe ansamblul probelor cercetate în prezenta cauză.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze consecutiv dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă aceasta a fost săvârșită de inculpat, dacă întrunește elementele unei infracțiuni și de care normă penală este prevăzută, precum și dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului, acțiunile lui Manza Andrei Vladimir au fost încadrate juridic în baza art. 325 alin. (1) din Codul penal, normă care stabilește răspunderea pentru promisiunea, oferirea sau darea, personal ori prin mijlocitor, unei persoane publice a unor bunuri ce nu i se cuvin, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a îndeplini contrar funcției o acțiune ce ține de atribuțiile sale.

Subsecvent, în conformitate cu art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă – acțiune sau inacțiune – prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art. 52 alin. (1) din Codul penal, se consideră componența a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective stabilite de legea penală, care califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă, iar alin. (2) stabilește că această componență reprezintă baza juridică a calificării potrivit unui articol concret din Codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, calificarea infracțiunii reprezintă determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte dintre semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței prevăzute de norma penală. Potrivit alin. (2), calificarea oficială este efectuată la toate etapele procesului penal de persoanele care efectuează urmărirea penală și de judecători.

Prin urmare, verificând respectarea condițiilor prevăzute de art. 364¹ din Codul de procedură penală, audiind inculpatul în coraport cu probele administrate la faza urmăririi penale și cercetate în ședința de judecată, instanța a constatat că sunt întrunite condițiile examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală și că recunoașterea faptelor este susținută de materialul probator.

În continuare, instanța menționează că, la motivarea sentinței, ține cont de considerentele expuse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22.12.2014 „Cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție”, cu modificările ulterioare, precum și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului relevantă procedurii simplificate, provocării la infracțiune, prezumției de nevinovăție și obligației de motivare.

Cu referire la eventuala provocare la acte de corupție, instanța reține că Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22.12.2014, în concordanță cu jurisprudența Curții Europene în cauzele Teixeira de Castro împotriva Portugaliei, Ramanauskas împotriva Lituaniei și Sandu împotriva Republicii Moldova, impune verificarea dacă organele statului s-au limitat la investigarea pasivă a unei activități infracționale existente sau au exercitat o influență de natură să determine săvârșirea unei infracțiuni care, în lipsa intervenției, nu ar fi fost comisă.

Provocarea poate fi reținută atunci când inițiativa infracțională provine de la o persoană care are sarcina descoperirii infracțiunii sau de la un denunțator dirijat de autorități, lipsesc indicii obiective că fapta ar fi fost comisă fără intervenția respectivă și nu existau suspiciuni obiective privind predispoziția persoanei înainte de implicarea agenților statului. Dacă apărarea formulează o susținere plauzibilă de provocare, instanța trebuie să examineze efectiv această chestiune și să verifice originea inițiativei, intensitatea intervenției și conduita autorităților.

În prezenta speță, remiterea sumei de 100 euro a avut loc la 08 ianuarie 2025, iar urmărirea penală în cauza lui Manza Andrei Vladimir a fost pornită la 24 septembrie 2025. Nu rezultă că, la momentul transmiterii banilor, Bodyan Andrian sau ***** acționau sub controlul organelor de urmărire penală, că ar fi existat o operațiune sub acoperire ori că agenții statului ar fi exercitat presiuni, rugăminți insistente sau determinări directe asupra inculpatului.

În consecință, organele de urmărire penală au documentat ulterior o faptă deja consumată, iar materialele nu conțin un început de dovadă care să permită concluzia că infracțiunea a fost

provocată. Inițiativa transmiterii remunerației a aparținut inculpatului, iar folosirea unui intermediar privat nu transformă conduita într-o activitate de provocare imputabilă statului.

VI. Cu privire la încadrarea juridică a infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

Prin corupere activă se înțeleg acțiunile intenționate ale persoanei care promite, oferă sau dă, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice ori unei persoane publice străine bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar acesteia.

Instanța constată că obiectul juridic special al infracțiunii îl constituie relațiile sociale cu privire la buna desfășurare, integritatea și imparțialitatea activității de serviciu în sfera publică, relații incompatibile cu influențarea persoanelor publice prin remunerații ilicite.

Obiectul material sau imaterial al infracțiunii îl reprezintă remunerația ilicită, la caz mijloacele bănești în sumă de 100 euro. Aceasta se poate exprima prin bunuri, servicii, privilegii, avantaje, oferte ori promisiuni sub orice formă ce nu i se cuvin persoanei publice, în toate cazurile având caracter gratuit și nefiind legal datorate.

Remunerația ilicită poate consta în bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, având caracter gratuit. Este esențial ca remunerația să nu i se cuvină persoanei publice, adică să nu-i fie legal datorată, și să constituie contraprestația conduitei pe care corupătorul urmărește să o determine: îndeplinirea, neîndeplinirea, întârzierea sau grăbirea unei acțiuni în exercitarea funcției ori contrar acesteia.

Latura obiectivă a infracțiunii constă într-o faptă prejudiciabilă realizată prin acțiune, în una sau mai multe dintre modalitățile normative alternative: promisiunea, oferirea sau darea către o persoană publică ori persoană publică străină a unor bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă ce nu i se cuvin. Acțiunea poate fi realizată personal sau prin mijlocitor.

În acest context, oferirea înseamnă o propunere însoțită de prezentarea obiectului coruperii sau punerea acestuia la dispoziția persoanei publice. Oferta trebuie să fie reală și să se materializeze într-o acțiune a celui care corupe. Pentru existența coruperii active nu este decisiv dacă oferta este acceptată; în cazul respingerii ofertei de către persoana publică, coruperea pasivă poate să nu fie realizată, însă fapta de corupere activă este consumată prin modalitatea normativă săvârșită.

În speță, latura obiectivă s-a realizat prin acțiunile active ale lui Manza Andrei Vladimir, manifestate prin promisiunea, oferirea și darea, prin mijlocitorul Bodyan Andrian, a sumei de 100 euro către persoana publică *****, pentru a determina ca acesta și colegii săi să nu îndeplinească în mod legal ori să îndeplinească contrar funcției acțiunile de control în domeniul transportului rutier, în sensul de a nu-i crea inculpatului impedimente în activitatea de transportare a mărfurilor și pasagerilor.

Infracțiunea prevăzută de art. 325 din Codul penal este una formală și se consumă odată cu realizarea promisiunii, oferirii sau dării remunerației ilicite, indiferent dacă persoana publică execută efectiv conduita solicitată și indiferent dacă scopul urmărit de corupător este atins.

Latura subiectivă se caracterizează prin intenție directă. Motivul infracțiunii constă, de regulă, în interesul material ori în năzuința de a obține un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, iar scopul special este determinarea conduitei funcționale a persoanei publice.

Făptuitorul trebuie să cunoască faptul că remunerația pe care o promite, o oferă sau o dă persoanei publice nu i se cuvine acesteia și reprezintă contraprestația pentru a o determina să acționeze ori să se abțină de la acțiune în interesul său sau al persoanelor pe care le reprezintă.

Suplimentar, în acord cu art. 123 alin. (2) din Codul penal, prin „persoană publică” se înțelege funcționarul public, inclusiv funcționarul public cu statut special; angajatul autorităților publice autonome sau de reglementare, al întreprinderilor de stat sau municipale și al altor persoane juridice de drept public; angajatul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică; precum și persoana autorizată sau investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice ori să îndeplinească activități de interes public.

Pentru existența infracțiunii este necesar ca acțiunea sau inacțiunea urmărită de corupător să aparțină sferei atribuțiilor de serviciu ori competenței persoanei publice sau să fie contrară funcției acesteia, existând o legătură între remunerația ilicită și conduita funcțională solicitată.

La caz, instanța apreciază că Manza Andrei Vladimir a săvârșit coruperea activă cu intenție directă, urmărind ca angajatul Agenției Naționale Transport Auto *****, persoană publică responsabilă de efectuarea controalelor transportului rutier, să nu exercite în mod legal ori să exercite contrar funcției atribuțiile de control, pentru a-i asigura inculpatului continuarea activității de transport fără impedimente.

Din punctul de vedere al calității de subiect al infracțiunii, acesta este persoana fizică responsabilă care, la momentul săvârșirii faptei, a atins vârsta de 16 ani. Manza Andrei Vladimir, născut la 20.02.1994 și identificat prin actele din dosar, întrunește condițiile subiectului general al infracțiunii. Materialele nu conțin date care să pună la îndoială responsabilitatea penală a inculpatului.

În drept, instanța indică faptul că acțiunile inculpatului – promisiunea, oferirea și darea, prin mijlocitor, unei persoane publice a sumei de 100 euro ce nu i se cuvenea, pentru a nu îndeplini ori pentru a îndeplini contrar funcției acțiuni de control – întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

Așadar, instanța de judecată consideră că Manza Andrei Vladimir poate fi condamnat pentru comiterea infracțiunii incriminate, reieșind din considerentele enumerate supra și din totalitatea probelor examinate, constatate ca fiind pertinente, concludente, utile și veridice, care se coroborează și se completează reciproc, nu trezesc îndoieli rezonabile și dovedesc că anume inculpatul a săvârșit fapta pentru care a fost acuzat, cu vinovăție sub forma intenției directe.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cauzei și a probatoriului administrat a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului și nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptei, fiind prezente atât temeiul real, cât și temeiul juridic pentru atragerea lui Manza Andrei Vladimir la răspundere penală.

VII. Cu privire la individualizarea pedepsei.

Acuzatorul de stat Vlad Toderica, în dezbaterile judiciare, a solicitat recunoașterea inculpatului Manza Andrei Vladimir vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal și, prin aplicarea art. 80¹ alin. (2) din Codul penal, stabilirea unei pedepse sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25 000 lei.

Apărătorul inculpatului, avocatul Natalia Dragan, în dezbaterile judiciare, a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de amendă la limita minimă prevăzută de lege, invocând recunoașterea integrală a faptelor, lipsa antecedentelor penale, conduita procesuală, regretul exprimat și faptul că inculpatul are la întreținere trei copii minori.

Inculpatul Manza Andrei Vladimir, în ultimul cuvânt, a susținut poziția apărătorului său și a invocat faptul că îi pare rău de cele săvârșite.

Instanța de judecată remarcă faptul că, potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Instanța este singura autoritate

competentă să realizeze nemijlocit individualizarea pedepsei, având libertatea de apreciere în limitele legii, cu respectarea regulilor și principiilor prevăzute de Codul penal la stabilirea felului și cuantumului pedepsei.

La individualizarea judiciară a pedepsei, instanța are în vedere dispozițiile art. 7 și art. 75 din Codul penal: modalitatea și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, motivul și scopul, datele privind persoana inculpatului, circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, precum și influența pedepsei asupra corectării persoanei și asupra condițiilor de viață ale familiei sale.

În conformitate cu art. 61 alin. (1) și (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, aplicată de instanță în numele legii persoanei care a săvârșit o infracțiune, cauzând anumite lipsuri și restricții ale drepturilor sale. Pedeapsa urmărește restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de către alte persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale, cu respectarea strictă a dispozițiilor părții generale a Codului penal și a limitelor fixate în norma specială.

Așadar, instanța statuează că pedeapsa penală urmează a fi aplicată lui Manza Andrei Vladimir pentru infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) din Codul penal. Conform art. 16 din Codul penal, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil și de sancțiunea prevăzută de lege, infracțiunea se atribuie categoriei infracțiunilor ușoare comise cu intenție.

Instanța reține că fapta comisă face parte din categoria infracțiunilor de corupție, care atentează la valori esențiale precum buna desfășurare, integritatea și imparțialitatea activității de serviciu în sfera publică, incompatibile cu posibilitatea influențării funcționarilor prin remunerații necuvenite.

Totodată, instanța reține că Manza Andrei Vladimir a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor agravante prevăzute de art. 77 din Codul penal și în prezența circumstanței atenuante prevăzute de art. 76 alin. (1) lit. a) din Codul penal – săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare. Recunoașterea faptelor, regretul exprimat și situația familială sunt valorificate la individualizarea pedepsei în condițiile legii. Temeiuri pentru liberarea inculpatului de răspundere penală potrivit art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

Instanța reține că recunoașterea integrală a faptelor și solicitarea procedurii prevăzute de art. 364¹ din Codul de procedură penală produc efectul juridic special stabilit de art. 80¹ alin. (2) din Codul penal. Aceste elemente pot fi avute în vedere și ca date privind conduita procesuală și perspectivele de corectare, însă nu trebuie valorificate repetat într-un mod care ar conduce la o reducere neprevăzută de lege a limitelor pedepsei. În același timp, faptul că inculpatul are la întreținere trei copii minori constituie o împrejurare personală relevantă pentru proporționalitatea cuantumului amenzii.

În continuare, instanța constată că art. 325 alin. (1) din Codul penal prevede pentru persoana fizică pedeapsa cu amendă în mărime de la 500 la 1500 unități convenționale.

Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite. Încercările de influențare a persoanelor publice în exercitarea atribuțiilor lor perturbă activitatea autorităților, subminează încrederea publică și afectează politicile naționale și internaționale de prevenire și combatere a corupției. Cuantumul relativ redus al remunerației nu înlătură caracterul prejudiciabil al conduitei, dar poate fi luat în calcul la stabilirea concretă a amenzii.

În acest mod, reieșind din pozițiile participanților la proces, din materialele dosarului și din considerentele expuse, instanța consideră că o pedeapsă care justifică scopul legii penale, contribuie la corectarea condamnatului și previne comiterea unor noi infracțiuni este aplicarea amenzii la limita minimă admisibilă.

Potrivit art. 80¹ alin. (2) din Codul penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracțiunile prevăzute, între altele, la art. 324-335¹ și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială în cazul amenzii, muncii neremunerate în folosul comunității sau închisorii.

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 80¹ alin. (2) din Codul penal, devin de la 500 la 1125 unități convenționale.

În consecință, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, prin aplicarea art. 80¹ alin. (2) din Codul penal, lui Manza Andrei Vladimir i se va stabili o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25 000 (douăzeci și cinci de mii) lei.

Se aduce la cunoștința inculpatului că, potrivit art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult trei zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că pedeapsa amenzii este executată integral.

De asemenea, în caz de eschivare cu rea-voință de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală, instanța poate înlocui suma neachitată cu închisoare în limitele termenului maxim prevăzut de norma corespunzătoare din Partea specială, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale, în condițiile art. 64 din Codul penal.

Totodată, potrivit art. 64 alin. (7) din Codul penal, în cazul în care condamnatul nu este în stare să plătească amenda stabilită ca pedeapsă principală sau complementară, instanța poate, potrivit art. 67, să înlocuiască suma neachitată cu muncă neremunerată în folosul comunității, calculându-se 60 de ore de muncă pentru 100 unități convenționale de amendă.

VIII. Cu privire la măsura preventivă.

În corespundere cu art. 385 alin. (1) pct. 15) și art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța urmează să se expună asupra măsurii preventive ce se va aplica sau menține în privința inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

În cadrul dezbaterilor judiciare, procurorul și partea apărării nu au solicitat aplicarea sau menținerea unei măsuri preventive în privința inculpatului.

Analizând materialele dosarului penal, instanța constată că, la momentul emiterii sentinței, în privința lui Manza Andrei Vladimir nu este aplicată nicio măsură preventivă.

În drept, instanța menționează că, în temeiul art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive, cu respectarea condițiilor și garanțiilor prevăzute de lege.

Instanța constată că, potrivit art. 175 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt măsuri de constrângere orientate spre asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, prevenirea eschivării și asigurarea executării sentinței, putând fi aplicate numai dacă există temeiuri și riscuri concrete.

Reieșind din art. 178 alin. (2) din Codul de procedură penală, obligarea de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă inculpatului de a nu părăsi teritoriul Republicii Moldova fără

încuviințarea organului care a dispus măsura, precum și în îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege.

În prezenta cauză, instanța nu constată riscuri concrete de eschivare, împiedicare a justiției sau neexecutare a sentinței care să justifice aplicarea unei măsuri preventive. Inculpatul s-a prezentat la ședință, a avut o conduită procesuală corespunzătoare, iar pedeapsa stabilită nu este privativă de libertate.

În virtutea principiilor necesității și proporționalității, simpla pronunțare a unei sentințe de condamnare nu constituie, în lipsa unor date individualizate, un temei suficient pentru restrângerea libertății de circulație. În consecință, instanța nu va aplica o măsură preventivă în privința lui Manza Andrei Vladimir până la intrarea sentinței în vigoare.

IX. Cu privire la corpuri delictive și confiscarea specială.

Cu referire la art. 161-162, art. 385 alin. (1) pct. 13) și art. 397 din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței instanța hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive și mijloacele materiale de probă.

În prezenta cauză, ca mijloc material de probă a fost recunoscut și anexat un purtător optic de informație de tip CD-R cu inscripția „comunicări telefonice nr. 1924/25”, aflat într-un plic sigilat, care conține înregistrările comunicărilor telefonice relevante pentru cauză.

Potrivit art. 162 alin. (1) din Codul de procedură penală, la soluționarea cauzei în fond instanța hotărăște asupra corpurilor delictive. Documentele care constituie corpuri delictive sau mijloace materiale de probă rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a acestuia ori, în cazurile prevăzute de lege, sunt remise persoanelor interesate. Conform art. 157 alin. (1), constituie mijloace materiale de probă documentele în formă scrisă, audio, video sau electronică în care sunt expuse sau adevărate circumstanțe importante pentru cauză.

Concomitent, potrivit art. 106 alin. (1) și (2) din Codul penal, confiscarea specială constă în trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului a bunurilor indicate de lege, iar dacă acestea nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, în condițiile legii poate fi confiscată contravaloarea lor.

Conform art. 106 alin. (2) din Codul penal, sunt supuse confiscării speciale, între altele, bunurile utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni, bunurile rezultate din infracțiuni și bunurile date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor, precum și bunurile convertite ori transformate din acestea.

De asemenea, în conformitate cu art. 229⁴ din Codul de procedură penală, confiscarea specială a bunurilor infracționale se dispune prin hotărârea instanței de judecată, în condițiile Codului de procedură penală și ale Codului penal.

Conform art. 397 din Codul de procedură penală, dispozitivul sentinței de condamnare, pe lângă chestiunile prevăzute de art. 395 și art. 396, trebuie să cuprindă, în cazurile necesare, hotărârea cu privire la corpuri delictive și confiscarea specială.

În acest sens, instanța reține că suma de 100 euro a constituit remunerația ilicită transmisă lui *****, însă nu a fost ridicată și anexată în prezenta cauză ca bun aflat la dispoziția instanței. Copia sentinței pronunțate în cauza lui ***** a fost cercetată ca înscris probator, fără ca vinovăția lui Manza Andrei Vladimir să fie dedusă automat din acea hotărâre. În lipsa unui corp delict bănesc transmis acestei instanțe și a datelor complete care ar permite evitarea unei măsuri duble asupra aceleiași valori în cauze separate, instanța va dispune numai asupra suportului optic anexat prezentei cauze, care urmează să fie păstrat la dosar.

X. Cu privire la cheltuielile judiciare.

Cu referire la cheltuielile judiciare, instanța reține că acuzatorul de stat nu a solicitat încasarea unor cheltuieli de la inculpat, iar din informația anexată rechizitoriului și din materialele cercetate rezultă că în cursul urmăririi penale nu au fost stabilite cheltuieli judiciare susceptibile de recuperare.

În drept, conform art. 229 alin. (1), (2) și (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepțiile prevăzute de lege, și poate dispune suportarea lor integrală ori parțială de stat în funcție de natura cheltuielii, interesele justiției și situația materială a persoanei și a celor aflați la întreținerea sa.

Potrivit art. 227 alin. (1) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Alineatul (3) al aceleiași norme prevede că acestea se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu stabilește o altă modalitate, fără ca această regulă să excludă recuperarea ulterioară în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege.

Instanța de judecată remarcă faptul că recuperarea cheltuielilor judiciare presupune existența unor sume efectiv suportate, individualizate și probate prin actele dosarului. O obligație pecuniară nu poate fi stabilită pe baza unor presupuneri sau a unei estimări neconfirmate prin documentele justificative pertinente.

La caz, asemenea acte justificative și asemenea sume nu au fost prezentate, iar informația anexată rechizitoriului indică lipsa cheltuielilor judiciare. Prin urmare, instanța nu va dispune încasarea unor mijloace bănești cu acest titlu de la Manza Andrei Vladimir.

Astfel, în baza materialelor cauzei penale și a declarațiilor inculpatului în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile art. 61, art. 64, art. 75-77, art. 80¹, art. 106, art. 123 alin. (2) și art. 325 alin. (1) din Codul penal, art. 8, art. 24, art. 95, art. 100-101, art. 157, art. 161-162, art. 227-229, art. 229⁴, art. 325 alin. (1), art. 329, art. 364¹, art. 384-385, art. 389 și art. 392-397 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se recunoaște vinovat Manza Andrei Vladimir, născut la *****, IDNP *****, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal și, în baza acestei legi, prin aplicarea art. 80¹ alin. (2) din Codul penal, i se stabilește o pedeapsă penală sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale, echivalentul sumei de 25 000 (douăzeci și cinci de mii) lei.

Se explică lui Manza Andrei Vladimir că, potrivit art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, în mărime de 12 500 (douăsprezece mii cinci sute) lei, dacă o plătește în cel mult trei zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, pedeapsa amenzii se consideră executată integral.

Nu se aplică în privința lui Manza Andrei Vladimir nicio măsură preventivă.

Corpul delict și mijlocul material de probă – un purtător optic de informație de tip CD-R cu inscripția „comunicări telefonice nr. 1924/25”, aflat într-un plic sigilat – se păstrează în continuare la materialele cauzei penale pe întreaga perioadă de păstrare a dosarului.

Se constată că acțiune civilă nu a fost înaintată, măsuri asigurătorii nu au fost aplicate și cheltuieli judiciare nu au fost stabilite.

Sentința poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălți, sediul Central, în limitele prevăzute de art. 364¹ alin. (10) din Codul de procedură penală.

**Președintele ședinței,
Judecător**

Dumitru DAREA